

Сім освідчень рідній Україні

В Опішному завершився Національний симпозиум монументальної кераміки «Гіганти Незалежної України»

Світлана ПРУГЛО
Співробітниця інформаційної
служби Національного
музею-заповідника
українського гончарства в Опішному

ТРИДЦЯТЬ неймовірних днів збігли, немов одна мить. Це були тридцять днів творчої ейфорії, яка жила в унісон з внутрішньою напругою та фізичною втомою. Сім кращих українських художників-керамістів присвятили тридцять днів свого життя й творчості 30-й річниці відновлення Незалежності України! Вони з'їхалися до Гончарної столиці з Києва, Черкас, Львова, Харкова, Полонного, що на Хмельниччині, щоб створити з глини нову сторінку в літописі української культури.

НА ТЕРИТОРІЇ Національного музею-заповідника українського гончарства в Опішному постав унікальний парк глиняних велетнів, які уособлюють велич нашої держави.

"Рішення про те, що ми хочемо провести симпозиум кераміки, було прийняте блискавично. Завдяки згуртованій командній роботі музейників швидко розробили й подали мистецький проєкт до Українського культурного фонду на грантову програму "Знакові події". Важко описати словами нашу радість, коли дізналися результат: ми пройшли! Але попереду чекав ще один важливий момент – за лічені дні зібрати команду мистців, які погодяться створити по-справжньому величній скульптурі", – розповіла кураторка проєкту Тетяна Литвиненко.

"Мені зателефонувала Тетяна Литвиненко й запросила взяти участь у симпозиумі, зробити величезну скульптуру. Чесно кажучи, я була ошелешена. Я вислухала, поклатала слухавку й одразу передзвонила їй та повідомила, що я згодна. Не вагалася й хвилини. У голові не було жодного ескізу, я взагалі з ними не працюю. Але ж для проєкту потрібно було його подати. Буквально за пів години на аркуші зошита в клітинку зробила начерк моєї роботи", – згадує учасниця симпозиуму Ірина Норець.

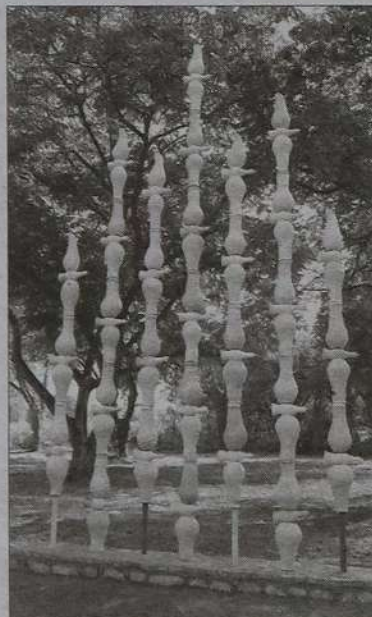
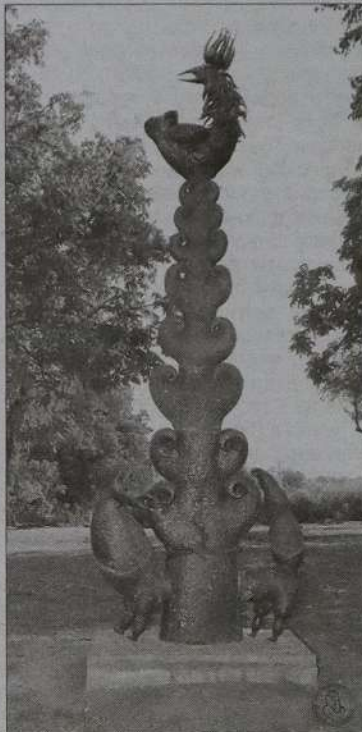
"Надзвичайно важко було повірити, що ми назбираємо команду. І тому я хочу подякувати кожному з художників, хто зголосився. Адже ця згода – це бажання кожного з них підтримати нас у розбудові Національного музею-заповідника українського гончарства й розвитку української кераміки. Бо по суті ті речі, які створили впродовж тридцяти

днів керамісти, вони вивисують нашу українську кераміку на абсолютний інший рівень", – зауважив координатор проєкту Олесь Пошивайло.

За тридцять днів художники й музейні працівники стали одним цілим. Співробітники Музею гончарства допомагали мистцям із перевезенням робіт, монтажем, реставраційними нюансами, ви-

палюванням у гончарних горнах. І, звісно ж, психологічно підтримували схвильованих і втомлених творців нових див із глини.

Піком нервового напруження для керамістів був час монтування творів, ос-

кільки це складна й відповідальна справа, яка потребує особливих знань і вмінь. Тільки професійно змонтована скульптура – це запорука безпеки, тривалого терміну її експлуатації та гідного вигляду.

"Останню ніч перед відкриттям скульптур я не спала й секунди, – ділиться своїми переживаннями учасниця симпозиуму Тетяна Павлишин-Святун. – Цілу ніч робила розрахунки, як монтувати мою скульптуру. На кожну частину виділила близько п'яти хвилин. А це означало, що якщо не відходити й працювати безперервно, то знадобиться цілих п'ять годин. Але ж монтують живі люди, яким потрібно поїсти й перепочити! Та якщо затриматися, то можна не встигнути... Натепер радію, що все зроблено швидко і якісно. Що все нам вдалося!"

Скульптура великих розмірів – провокаційна та нестандартна, тому й потребує паркового простору, в якому найкраще розкриє свої можливості. Тут глядач опиняється наодинці з довкіллям та об'єктом, сам учить з ними комунікувати. Тут панує повна свобода взаємодії та відчуттів. Саме тому гігантські скульптури Незалежної України встановлено в новій, ще необлаштованій іншими композиціями, парковій зоні Національного музею-заповідника українського гончарства.

Церемонія відкриття пройшла в цікавому й незвичному форматі. Усе дійство відбувалося вночі під яскраве підсвічування проєкторів. Гра світла й тіні навколо величних скульптур надавала кожному учаснику дійства відчуття, що він опинився біля підніжжя живих символів України, водночас і неосяжних, і близьких та рідних, як мамина коліскова.

Фото Тараса ПОШИВАЙЛА.

